

Mijn rekeningnummer en pincode ...

... zul je in mijn weblog niet tegenkomen. Mijn e-mailadres ook niet, hoewel ik daar persoonlijk wat minder moeite mee zou hebben. Maar ik heb geen zin in elke dag twintig mailtjes over Viagra, dus laat ik dat adres toch maar weg.

Een foto van mezelf staat er ook niet bij. Dat heeft overigens niets te maken met privacy, maar alles met esthetiek.

Privacy. Ik vind het heel belangrijk. Ik wil niet dat overheid en commercie van minuut tot minuut weten wat ik uitspook, waar ik heen ga en waar ik mijn geld aan uitgeef. Kennis is macht, en zij zijn al zo machtig. Daarom ben ik heel voorzichtig op internet, doe ik niet mee aan allerlei enquêtes en beantwoord ik geen commerciële telefoontjes. En sinds ik een documentaire heb gezien waarin de inhoud van vuilniszakken grondig werd bestudeerd, verwijder ik alle adresgegevens voor ik iets bij het oud papier of in de grijze container doe. Je kunt mij op dit punt dus bepaald niet van lichtzinnigheid betichten.

Maar die aandacht voor privacy kan ook in een obsessie ontaarden. Over zo'n uitwas wilde ik het vandaag hebben: op internet kun je rustig spreken van een verslaafdheid aan het gebruik van schuilnamen.

Waarom zou je jezelf in vredesnaam verbergen als je je mening geeft, vertelt over je hobbies of anderen laat genieten van je foto's? Als ik op deze website rondkijk kom ik allemaal keurige stukjes tegen die zijn geschreven door respectabele mensen. Waarom dan jezelf wegstoppen achter Knuffelbeertje, Krelis Keuvelaar, IJskonijn, De Cock of Pekineesje?

Ik vind al die mensen ontzettend boeiend en het zou nog veel leuker zijn om te weten dat dat grappige verhaal is geschreven door Piet Veldhuis uit Overveen, die bij de spoorwegen heeft gewerkt en als hobby oude boeken restaureert. Of door Mieke de Geus uit Winterswijk, die een eigen modezaak heeft en alles weet over geschiedenis. Wat heb je te verliezen? Dit soort informatie is volstrekt oninteressant voor het bedrijfsleven, maar juist wél boeiend voor de bezoekers van je site. Natuurlijk, er kunnen gevallen zijn waarin het echt prettiger is om anoniem te blijven. Moet kunnen. Maar waarschijnlijk hebben de meeste mensen hier gewoon nooit over nagedacht. Iedereen doet het, het hoort zeker zo.

Ik pleit er voor dat we achter die schuilnaam-vitrages vandaan komen. Zelf heb ik daar een begin mee gemaakt. Mijn adres en telefoonnummer staan er weliswaar niet bij, maar die kan iedereen vinden in het telefoonboek op internet. En wat dan nog? Zál er eens iemand opbellen om me te vertellen dat hij aan mijn verstandelijke vermogens twijfelt. Ik zit er niet mee.

Wég met die mistwolken dus. Doe je mee?

Kees Niestadt
28-08-2007